BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

8.SAYI 2025

TEŞEKKÜR EDERİZ

YÖNETİCİ: Fatma Zehra Gedik Akyiğit

8.SAYI
YAZARLARIMIZ VE ÇİZERLERİMİZ

.

İbrahim Şahin
Esranur Kaya
Bilgi Şakar
Fatma Zehra Gedik-Akyiğit
Serhat Yahyaoğlu
Hakan Aydın
Osman Akçay
Hacer Özkara
Senanur Aksakal

İÇİMİZDEKİLER

7 BAŞYAZI, İÇİMİZDE YEŞEREN DİRİLİŞ
FATMA ZEHRA GEDİK-AKYİĞİT

12 YORUM,
İÇİNİZDE FİLİZLENMEYİ BEKLEYEN...

15 ŞİİR, BİR HABER YOK MU
ESRANUR KAYA

16 SÖZÜN ÜSTADINDAN,
FATMA ZEHRA GEDİK-AKYİĞİT

18 ŞİİR, AYRILIK ÖPÜCÜĞÜ
HACER ÖZKARA

19 DOSYA, YUNUS EMRE HZ.
İBRAHİM ŞAHİN

26 ŞİİR, ÜŞÜYORUM GURBETİNDE
İBRAHİM ŞAHİN

27 MİZAH, SİYAH BEYAZ BİR KAVGA
ESRANUR KAYA

İÇİMİZDEKİLER

29 ŞİİR, SANCILI İNCİ
SENANUR AKSAKAL

30 HİKAYE, IŞIKLAR HEP YANSIN DİYE
SERHAT YAHYAOĞLU

33 ŞİİR, DÜNYA
HAKAN AYDIN

34 FİLM REPLİKLERİ,
FATMA ZEHRA GEDİK-AKYİĞİT

İÇİMİZDEKİLER

36 HAYALİ TASARIM,
FATMA ZEHRA GEDİK-AKYİĞİT

38 ŞİİR, DÜRRİ YETİMİN MERHAMET SANCISI
SENANUR AKSAKAL

39 SERZENİŞ, GÜMÜŞ RENKLİ GECELER
BİLGİ ŞAKAR

40 ETKİNLİK,
FATMA ZEHRA GEDİK-AKYİĞİT

İÇİMİZDEKİLER

44

ŞİİR, BAHAR GELİYOR-HAİKU
OSMAN AKÇAY

YENİDEN

BAHAR

BAŞYAZI

İçimizde yeşeren diriliş

Yeniden Bahar

Karanlık bir kışın ardından toprağın çatlaması gibi, insanın iç dünyasında da sancılı bir uyanış başlar. Bu yeniden doğuş, geride bırakılan kimliklerin, aşılmış korkuların ve dinlenmiş yorgunlukların izlerini taşır. Tam da her şeyin bittiği sanıldığı anda, içimizde sessiz ve gösterişsiz bir tomurcuk filizlenir; umutla dolu, yeni bir başlangıcın müjdecisi.

Bahar, yalnızca mevsimlerin dönüşünden ibaret değildir. O, kalbin yeniden atmaya cesaret etmesi, ruhun derinliklerinden gelen bir fısıltıdır. Rüzgarın saçlarımızda dansı gibi, kelimelerin ruhumuzda yankılanmasıdır. Bir tebessümde çoğalır, bir kuşun kanadında yeniden hatırlarız yaşamın coşkusunu. Toprak, ölü gibi görünen her şeyi bağrında saklar, korur ve zamanı geldiğinde mucizevi bir şekilde geri verir. İşte biz de öyleyiz; kaybettiklerimizle olgunlaşır, özlediklerimizle yeşeririz.

Yeniden bahar, yeniden insan olmak demektir. Acıya rağmen umutla inşa etmek, kırılmışken sevgiyle bağlanmak, suskunken kalbin sesini anlayabilmektir. Ve belki de en önemlisi, her şeye rağmen bir sabah uyanıp penceremizi aralamaktır. Çünkü baharın en güzel hali, önce içimizde başlar.

Sükûttan Yükselen Tohum: Kalpteki Bahar Yankısı

Her gece ölümün dinginliğini deneyimleyen bir ruh, her sabah doğuşun sırrını daha derin bir idrakle karşılar. Gerçek uyanış, yalnızca gözlerin açılması değil, kalbin derinliklerinden gelen bir silkiniştir. İnsan, bazen bir sessizlik anında, bazen de bir secdenin huzurunda yeniden baharı bulur. O bahar, takvimlerde işaretlenmiş bir tarih değil; insanın nefsine attığı düğümler çözüldükçe yeşeren bir içsel dönüşümdür.

"Ölmeden önce ölmek" diyen sufilerin hikmeti, kalbi bereketli bir toprağa benzetir: Ne kadar teslim olursa, o kadar verimli olur. Nefsiyle vedalaşan kişi, içindeki baharın fısıltılarını duymaya başlar. Artık rüzgar sadece bir esinti değil, ilahi bir rahmettir.

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

Yağmur sadece su değil, ruhu arındıran bir berekettir. Ve her nefes, Yaratıcı'ya doğru atılan bir adımdır.

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın zamanı aşan uyanışları, saatlerin ötesine uzanan düşünceleri, Turgut Uyar'ın göğe derin bakışları... Hepsi içsel bir baharın, ruhani bir dirilişin habercisi değil midir? Çünkü insan, zamanın ve kelimelerin sınırlarını ancak içindeki baharın gücüyle aşabilir. Öyleyse gerçek bahar, takvimlerin döngüsünde değil; kalbin derinliklerinde gizlidir.

Ve bir gün gelir... İçinizde bir gonca sessizce açar. Ne bir el dokunmuştur ona, ne bir göz görmüştür. Sadece derin bir dua, sabrın olgunluğu ve sükûtun dinginliği... İşte o an, yeniden doğmuşsunuzdur.

Ruhun İnce Filizi: Sessiz Bir Yeniden Doğuş

Bir zaman gelir, dış dünyada hiçbir şey değişmemiş gibi görünür. Aynı tanıdık sokaklar, aynı sonsuz gökyüzü, aynı aşina yüzler... Fakat siz bambaşkasınızdır. Çünkü içinizdeki toprağa bir yaprak düşmüştür; belki çürümüş, belki buruk bir koku bırakmıştır ama sonra... O toprak, bir sır gibi saklamıştır onu derinliklerinde. Ve vakti geldiğinde, kimseye haber vermeden, sessiz ve mucizevi bir filiz yeşertmiştir.

İşte bahar budur. Gürültüsüz, sessiz, derinden derine bir değişim.

İnsan ne zaman düşse, içinde bir şeyler susar. Ama o suskunlukta demlenen kelimeler, gün gelir yeni bir duanın nağmeleri olur. Bazen bir şiirin mısralarında, bazen bir bakışın derinliğinde, bazen de sadece alınan bir nefesin tazeliğinde kendini bulur. Çünkü bazen yalnızca nefes almak bile, yeniden doğmaktır.

Tasavvufun bize fısıldadığı gibi: Her yeni farkındalık, bir uyanıştır. Her uyanış, bir yeniden diriliştir. Ve her diriliş, aşkın ilahi nefesiyle hayat bulur. Ağaç olmak istiyorsan, köklerinin derinliğini unutmamalısın. Yağmurun bereketine şükretmelisin. Ve geçmişteki düşüşlerinin izlerini affetmelisin. Çünkü nefsin bıraktığı boşlukta ancak hakikatin yankısı duyulur.

Yeniden bahar... Belki bir sabah ezanının huzurunda başlar. Belki de annemizin şefkatle anılan isminde. Ama her zaman içeriden gelir. Hiç keşfedilmemiş bir köşesinden açılır kalbinizin kapısı. Ve o an anlarsınız ki: Her şey değişmiştir. En çok da siz.

Kendine Açılan Gizli Kapı: İçsel Baharın Keşfi

Her uyanış, içimizde yeni bir doğumdur. Ancak bu doğum, yalnızca güne başlamaktan öte bir anlam taşır. Asıl doğum, kendi karanlığımızın

labirentlerinden geçip, kendi hakikatimizin aydınlığına ulaşmaktır. Ne zaman ki nefsin zindanlarının duvarları çatlamaya başlar; işte o zaman içimizde bir tohum filizlenir. Ve o çatlaklardan içeriye baharın tazeleyici nefesi sızar.

Düşmek, yalnızca yere temas etmek değil; ruhun özüyle buluşmaktır. Ve kalkmak, sadece yeniden yürümeye başlamak değil; varoluşun sırrını derinden kavramaktır. İnsan, kendi karanlığının derinliklerini tanımadan, içindeki ışığın parlaklığına ulaşamaz. Çünkü her gece, yeni bir sabaha gebedir; her yalnızlık, beklenmedik bir vuslatın işaretini taşır.

Bahar, sadece doğanın değil, ruhun da mevsimidir. İçimizdeki ritim yeniden kurulur. Tanpınar'ın kayıp zamanının izlerini, kendi iç saatimizin dinginliğinde buluruz belki. Sessiz bir sabahın serinliğinde, içimize dolan umut ışığında... Bazen bir dua olur o bahar, bazen bir şiirin mısralarında yankılanır. Bazen de sadece "bugün de yeniden doğdum" diyebilme cesareti olarak belirir.

Yeniden bahar, aslında yeniden "sen" demektir. Yeni bir "ben", taze bir kalp, yenilenmiş bir niyet. Tıpkı hadiste buyurulduğu gibi, "iki günü eşit olmayan" bir bilinç yolculuğu... İleriye, içe doğru, hakikatin aydınlığına doğru bir adım. Çünkü bahar, dışarıda değil; en derinimizde saklıdır. Ve her kim içini arındırmaya niyetlenirse, onun kalbinden en nadide çiçekler yeşerir.

Ve Sonra... Her Nefeste Yeniden Bahar

Ruhumuzun derin ve döngüsel yolculuğu, inişlerle ve çıkışlarla şekillenir. Her düşüş, içimizde uyuyan bir çiçeği nazikçe uyandırır. Her yalnızlık, kalpte yankılanan bir duanın sessiz çığlığı olur. Ve her suskunluk, yeni bir kelimenin tohumu gibi ruhun toprağına düşer.

İşte bu yüzden bahar, dış dünyanın coşkusuyla başlamaz. O, en derinimizde, kalbimizin en ücra köşesinde filizlenir. Ve kim ki sabrın ve teslimiyetin erdemine sığınırsa, o sabrın sonunda mucizevi bir çiçekle karşılaşır. Çünkü Necip Fazıl'ın dediği gibi: "Tohum toprağa emanet..." Ve Zarifoğlu'nun o derinlikli sözü yankılanır: "Tam da acının ortasında dirilirsin." O diriliş, göğe umutla kaldırılan gözlerde, içten bir nefeste, secdede sessizce dökülen bir gözyaşında saklıdır.

Belki de bahar, bir karar anıdır. Savrulmamaya, kök salmaya, değişime açık olmaya, affetmenin huzuruna sığınmaya... Belki de sadece "yeniden" demeye cesaret etmektir.

Çünkü insan, her gün biraz daha eskir, belki de ölür. Ama aynı zamanda, her an yeniden doğar. Ve her doğuş, göğe doğru atılan daha bilinçli bir adımdır.

Gelin, birlikte bakalım göğe. Ve görelim ki: Bahar, çoktan gelmiş.

Her Nefeste Bahar

“Bu hayat, bir kez ölmek ve bir kez doğmaktan ibaret değildir. Bu hayat, her nefeste yeniden ölmeyi ve her nefeste yeniden doğmayı öğrenmektir.”

Bu derinlikli idrakle, "Yeniden Bahar" sayımızda ruhumuzun sessiz ve mucizevi dirilişine odaklandık. Her nefesin bir yeniden doğuş potansiyeli taşıdığı bu yolculukta, içimizdeki baharın hiç solmaması dileğiyle...

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

Yeniden Bahar

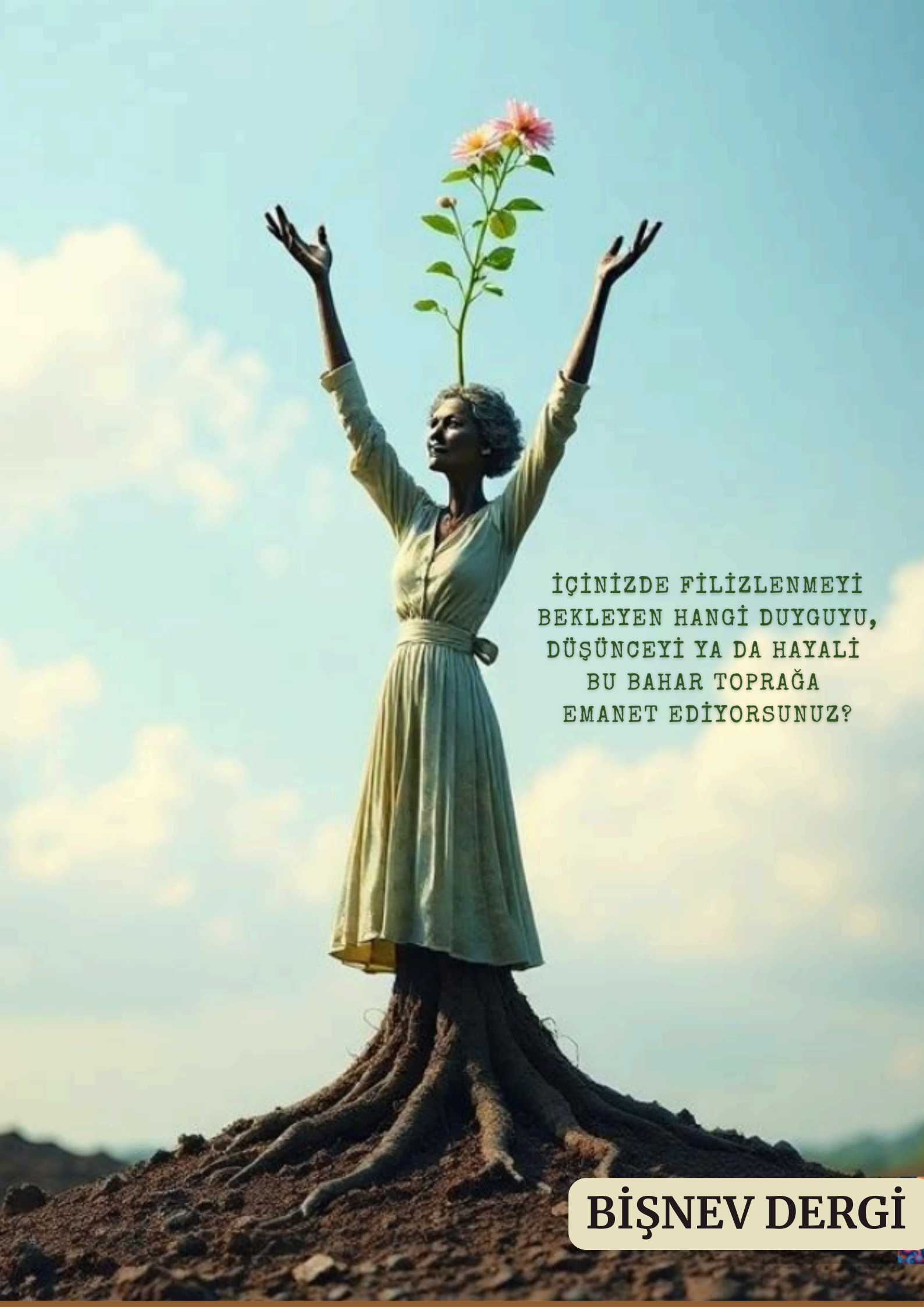
İÇİNİZDE FİLİZLENMEYİ
BEKLEYEN HANGİ DUYGUYU,
DÜŞÜNCEYİ YA DA HAYALİ
BU BAHAR TOPRAĞA
EMANET EDİYORSUNUZ?
BİŞNEV DERGİ

İSMİMİ YAZMAYIN
KUSUR GÖRMEYEN BİR İÇ GÖRÜ.
RABBİMİ RUHUMDA ZİHNİMDE BEDENİMDE BİR LEMEK YANİ
PERDELERDEN ARINMAK🤗😘

FERİDE BAŞGÖNCÜ
GÜNÜMÜZDE EN ÇOK İHTİYACIMIZ OLAN SEVGİYİ BARIŞI
HUZURU TOPRAĞA GÖMÜP YARININ GELECEĞİ OLAN DÜNYA
ÇOCUKLARINA ARMAĞAN EDİYORUM.

MERYEM BİNİCİ
YAŞAMA, İNSANLIĞA, ÇALIŞMAYA VE ALLAHA OLAN AŞKI VE
İNANCI TOPRAĞA EMANET EDELİM RABBİM FİLİZLENDİRSİN VE
İHTİYAÇ DUYANLARA GÖLGE OLABİLECEK KOCA BİR ÇINAR
EYLESİN 🙌

FADİLE GÜNEŞ
ALLAHA YAKIN OLABİLME ONUN DOSTU OLABİLME
UMUDUYLA ONA SECDE ETMENİN TOHUMUNU ATMAK
İSTİYORUM.

FATMAGÜL
SEVGİ SAYGI BEREKET HUZUR SAĞLIK BOL RAHMET EKİLMESİNİ İSTERDİM. RABBIM BİZLERE NASİPLENDİRSİN. BİR DE RABBİME GÜZEL KUL OLMAK İSTERDİM.

FAİKA TÜLAY KINACI
ÜMİT... ÜMİDİMİN YEŞERMESİ VE YENİDEN SİLKELENİP YEŞERMEYE UMUDA DOĞRU YÜRÜMEYİ SEVGİLİYE DOĞRU YÜRÜMEYİ EN SEVGİLİYE UMUTLARIN BİTİĞİ YERDE YEŞERMEYİ ÇOK İSTERDİM.
EVET MÜMİN ÜMİTSİZ OLMAZ BAZEN BUNALIMDA EN DİPTE OLABİLİYORUZ BAZEN YENİDEN YEŞERMEYE BİR ELİN UZATILMASINA İHTİYAÇ DUYUYORUZ.
EVET TOPRAĞA UMUDU EMANET EDERDİM BEN YENİDEN YEŞERMESİ İÇİN.

GÜLİSTAN TANIŞ
ÜMİT TOHUMUM EN BEKLEMEDİĞİM ANDA FİLİZLENİVERSİN TOPRAK ANADAN... BENİ SARIP SARMALASIN, TOHUMLARI ETRAFA SAÇILSIN HERKES FAYDALANSIN HA BİR DE SUYU OKSİJENİ SICAKLIĞI AYARINDA OLURSA...ALLAH SEVGİSİYLE HEM KENDİNİ HEM DE BENİ PİŞİRSİN.

BİR HABER
yok mu?

Kilitlendi kapılar, deniz çekti suyunu
Söndü Güneş, akıbetim ışıksız bir kuyu
Yorgun ve kömür siyahı bir gecedir ruhum
Semadan umudu yoklayan bir haber yok mu?

Tutmuyor elimden koskoca kainat bile
Yıldızlar da küstü bak, çehresi de yerlerde
Bekliyorum gönlümde bir avuç hasret ile
Vuslatın tadına erenden bir haber yok mu?

Değer mi bir gün yağmur taneleri yüzüme
Yıkanır mı gözlerim pişmanlığın teriyle
Gaflet bir kor olup da düştüğünde ömrüme
Nârın harını söndürecek bir haber yok mu?

Benim zannederdim mazi, şimdi ve gelecek
Oysa dünya bize aniden sürgün verecek
Yetişir miyim yazgıma acele ederek
Zamanın sırrını çözenden bir haber yok mu?

Baharın hasretini çekip de durur gönlüm
Âyandır her halim, kurumuş bir çöle döndüm
Susuzlar diyarında açar mı gonca gülüm
Aşkın bahçesine girenden bir haber yok mu?

Âh'ım, siyahım, itiraftır günahkarım
Zerre-i miskal bile yok bu dünyadan kârım
Hakk "Benim için n'aptın?" diye sorarsa yarın
Beni kendimden kurtaracak bir haber yok mu?

YENİDEN BAHAR:
Edebiyat Bahçesinden Bahar Esintileri

Bahar gelir, sadece doğa değil, kelimeler de tazelenir. Edebiyatımızın usta kalemleri, "Yeniden Bahar" temasını asırlar öncesinden bugüne taşıyan ölümsüz dizeler ve cümlelerle karşılar bizi. Bu sayfada, o derinlikli sözlerden bir demet sunuyoruz...

Mevlânâ Celâleddin Rûmî

"Yine yeşillendi dallar, yine açtı goncalar; yine bülbüller başladı feryada, figana..."

Gönlün baharı, tıpkı tabiat gibi, her daim bir uyanış ve coşku içinde. Mevlânâ, bu dizesiyle baharın sadece dış dünyadaki değil, içimizdeki tazelenmeyi de müjdelediğini ifade eder.

Yunus Emre

"Yine bahar geldi âlem gülistan kesildi; yine bülbüller başladı zikre Subhânallah..."

Yunus Emre, baharı ilahi bir tefekkür ve zikir mevsimi olarak görür. Doğa uyanırken, insan da Yaratıcı'yı anarak ruhunu tazeler.

Şeyh Galip

"Hoş geldi yine âlemlere ferdâ-yı bahâr; açıldı yine gülşenlerde eşcâr-ı bahâr..."

Şeyh Galip, baharın gelişini sadece bir mevsim değişikliği olarak değil, tüm evrene yayılan bir güzellik ve tazelik olarak karşılar.

Ahmet Haşim

"Olsun... Bırakın kış gelsin! Nasılsa bahar yine gelecek..."

Ahmet Haşim'in bu dizeleri, baharın umudunu ve döngüselliğini en güzel şekilde ifade eder. Kışın kasvetine rağmen, baharın geleceğine olan inanç hiç sarsılmaz.

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

Yahya Kemal Beyatlı

"Gördüm ki bu âlemde bahar olsa da yine; her şeyde bir eksiklik, her şeyde bir hüzün var..."

Yahya Kemal, baharın güzelliği içinde bile hayatın o kaçınılmaz hüzün ve eksikliğini hisseder. Bu, baharın geçiciliği ve dünyanın kusurluluğu üzerine bir düşüncedir.

Cahit Sıtkı Tarancı

"Memleket isterim; / Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı; / Olsun... / Kuş sesleri gelsin ağaçlardan, / Yurdumun toprağı koksun..."

Cahit Sıtkı, baharla birlikte memleket özlemini ve doğa sevgisini dile getirir. Bahar, onun için vatan toprağının kokusunu ve huzurunu çağrıştırır.

Necip Fazıl Kısakürek

"Tohum toprağa emanet... Bahar Allah kerim!"

Necip Fazıl, baharı ilahi bir vaat ve tevekkül ile karşılar. Tohumun toprağa emanet edilmesi gibi, baharın gelişi de Allah'ın rahmetine bir işarettir.

Sezai Karakoç

"Güller açarken düşünürüm: Yeniden mi başlıyor her şey? Yoksa bir devam mı bu?"

Sezai Karakoç, baharın döngüselliği içinde hayatın anlamını sorgular. Her bahar, yeni bir başlangıç mı, yoksa süregelen bir yolculuğun devamı mıdır?

AYRILIK ÖPÜCÜĞÜ

Yine kaydı avuçlarım avuçlarından,
Bir kalışın daha ufkundayım,
Damlalar süzülür yanaklarından,
Bakışlarını özleyip ağlamaktayım..
Ayrılık öptü beni alnımdan,
Hasretle perdelenmiş karanlıktayım,
Sesin gitmiyor kulaklarımdan,
Sanma ki sensizliğe alışmaktayım..
Duyuyor musun sesini gönlümün yamaçlarından?
Diyor ki; git sen de yakınındayım,
Seni kim alabilir benim dünyamdan?
Sen gittikçe ben sana yaklaşmaktayım..
Ruhum ayrılmaz ki ruhundan,
Elveda desen de yanındayım,
Rüzgar esip geçse de aramızdan,
Kavuşma gününü çağırmaktayım..
Ben seni istedim yarınlarımdan,
Her gün seni anmaktayım,
Mektuplar yazıyorum en kokulusundan,
Gönül şehrine yollamaktayım..

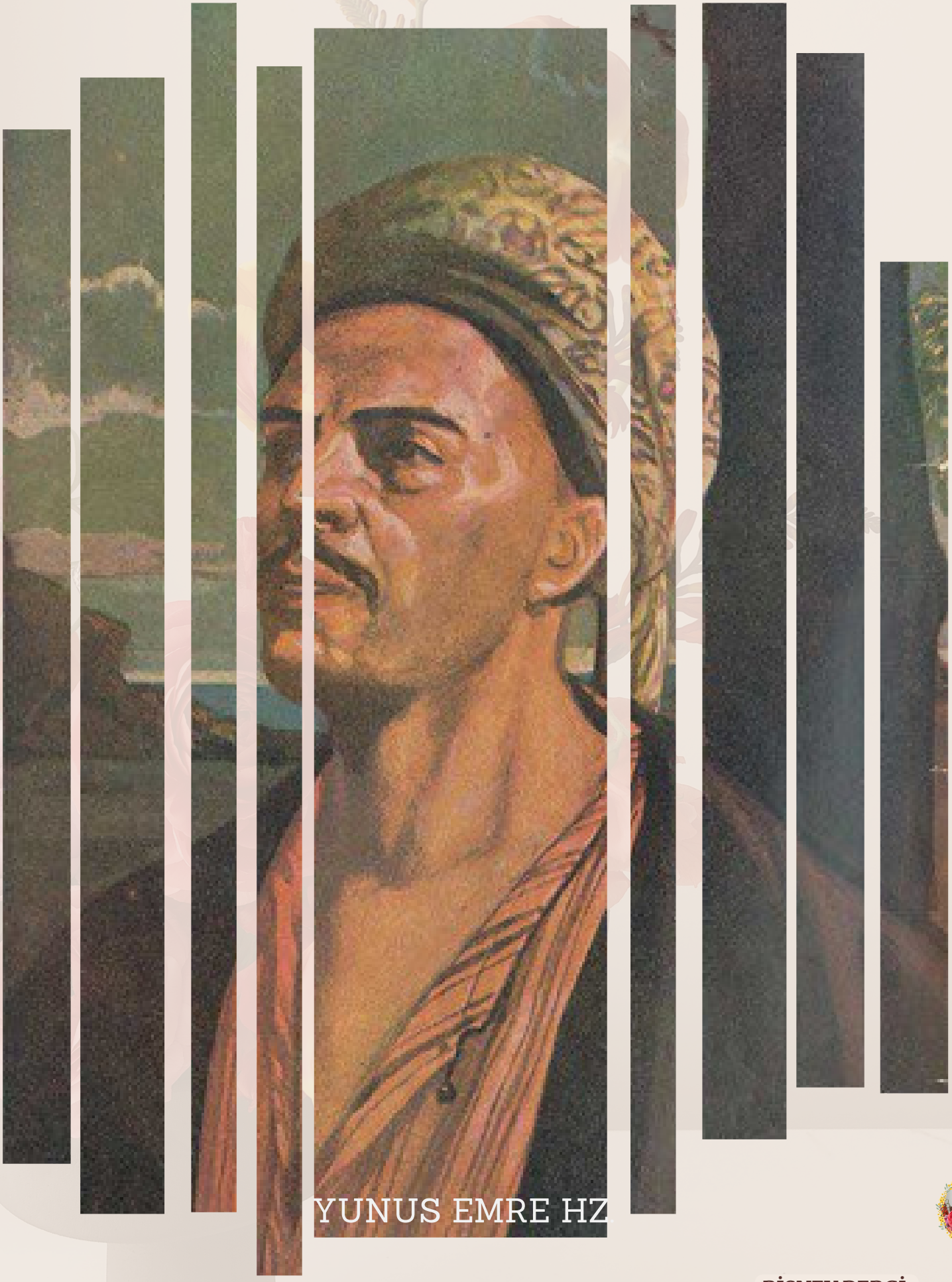

YUNUS EMRE HZ

YUNUS EMRE HZ.

şöyle garip bencileyin

Her insan bir fıtrat düzen ve ahengine göre belli bir sorumluluğu yerine getirmek üzere yaratılmış ve ona göre de beşeri yetenek ve özelliklerle donatılmıştır.

İnsanlar bulundukları aile yapısı, sosyal ve kültürel doku üzerinde yetiştirilmeye çalışılır.

Akil baliğ olana yani hem fiziksel kimi özel değişimler hem de bireysel olarak kendi kararlarını kendi verebilme yeteneklerinin gelişmiş olduğu ya da kendisini öyle hissetmeye başladığı daha özel sürece girdikten sonra hayat akışı yavaş yavaş değişmeye başlar. Bu dönem her insanın kendini daha yakından keşfetme, hayata dair eğilimlerinin, umutlarının, hayallerinin farkına varma dönemidir.

Bu çağda kimileri milli ve manevi bağlamda aile ve akraba çevresinden aldığı kültür üzere yine onların da katkılarıyla kendisini geliştirerek kimlik ve şahsiyet kazanır, kimileri de var olan kazanımlara rağmen farklı inanç, düşünce ve kültür akımlarına meylederek oluşturur eğilimlerini ve şahsiyetini.

Kimi özel alanlarda çocuk yaşlarda da olsa, genel olarak bireysel beceri ve yetenekler aile, eğitim ve sosyal ilişkilerin de etkileriyle bu dönemde ortaya çıkmaya ve şekillenmeye başlar.

Yunus Emre de hayatı ile ilgili nakledilen rivayetlere bakıldığında yaşadığı dönem Anadolu Müslümanlığında hâkim olan milli, manevi ve duygusal atmosferin saf ve mümbit ikliminin akışı içerisinde doğal olarak oluşan vesilelere tutunarak kendisini keşfetmek suretiyle geliştiren nadir yeteneklerinden biridir Türk İslam toplumunun.

Yunus Emre'nin yaşadığı rivayet edilen bin iki yüz ve bin üç yüzlü yıllara bakıldığında yaklaşık olarak 1241 yılında başlayıp insanlığı kasıp kavuran Moğol istilası sırasında medreseler, kütüphaneler ve benzeri kültürel birikim alanları talan edilmiş, bundan dolayı birçok sanatçı, bilim adamı, mutasavvıf Türkmen göç etmek zorunda kalarak Anadolu topraklarına yerleşmiştir.

Yunus Emre'nin de bu yıllarda, zulmün ayyuka çıktığı ve Selçukluların zor dönemler geçirdiği bir zamanda Anadolu'ya göç eden bir Türkmen ailesinin evladı olarak Eskişehir'de dünyaya geldiği söylenmektedir.

Hayatını anlatan dizilerde Konya da ilim tahsili yaptığı daha sonra Nallıhan'da kadılık görevinde bulunduğu, evlendiği, çocukları olduğu yer almaktadır. Hayatıyla ilgili

başka rivayetlere bakıldığında bunların birer senarist hayali mi yoksa gerçek mi olduğu, evlilik yapıp yapmadığı, çocukları olup olmadığı, nasıl bir eğitim aldığı, kimlerin tedrisatından geçtiği, geçimini sürdürebilmek için ne işlerle meşgul olduğu ile ilgili bilgiler üzerinde kafa karışıklığına neden olmaktadır. Çünkü başka rivayetlerde de Yunus Emre'nin çiftçilikle kıt kanaat geçinen birisi olduğu ve bununla ilgili olarak hayatını etkileyen gelişmeler yer almaktadır.

İnsanlık tarihi süreci gözden geçirildiğinde geleceğe sağlıklı bilgi aktarılamaması konusunda gerek bazı önemli alanların dışında genel olarak tarihe not düşme hassasiyetinin az olması gerekse çeşitli hegemonyatik girişimlerin/istilaların rolünün büyük olduğu anlaşılmaktadır.

Yunus Emre'nin hayatı hakkında kesin bilgilere ulaşılamamasında da Moğol istilaları sırasında yazılı eser, belge, bilgi ve tutanakların kahir ekseriyetinin yakılması ve başka yollarla imha edilmesi suretiyle tarihi hafıza yok edilmiş olmasının rolü büyük olsa gerek.

Bu bağlamdaki rivayete göre; Çiftçilikle geçimini sağlayan Yunus Emre'nin yaşanan kıtlığın doğurduğu zaruret nedeniyle daha önceden birçok kerametlerini duyduğu Hacı Bektaş-ı Veli'den yardım almak maksadıyla öküzünün üstüne attığı heybeye bir miktar alıç (yabani elma) koyup dergâha gidip hediyesini takdim ederek bir miktar buğday istediğinden bahsedilir.

Hacı Bektaş-ı Veli ona lütuf ile muamele ederek bir kaç gün dergâhta misafir eder. Misafirlikteki izzet ve ikrama rağmen Yunus geri dönmek için acele eder. Dervişlerin Pir'e Yunus'un aceleciliğini anlatmaları, Pîr'in "Sorun bakalım buğday mı yoksa himmeti mi istermiş?" diye haber gönderdiği, Yunus'un buğday istediğini söylemesi, bunun üzerine Hacı Bektaş-ı Veli'nin kimi manevi tekliflerde bulunması, buna rağmen Yunus'un buğdayda ısrar ederek buğdayını alıp yola koyulmasından bahsedilir rivayetlerde.

Yolculuk esnasında kafasını meşgul eden sorular verdiği karardan pişmanlık duymasına ve onu yoldan geri döndürerek af dilemesine kadar devam eder. Hacı Bektaş-ı Veli'nin "Onun kilidini Taptuk Emre'ye verdiğini, isterse ona gidebileceğini" söylemesi üzerine yüz geri dönen Yunus soluğu Taptuk Emre'nin kapısında alır.

Hacı Bektaş-ı Veli'nin kapısında kıymetini bilemediği fırsatı burada da kaçırmamak için Taptuk 'un bir dediğini iki etmez, o himmete nail olabilmek için tam kırk yıl dergâhta gıkı çıkmadan hizmet eder. Taptuk Emre Türkistan tarafından gelerek Nallıhan ilçesine bağlı Emre'm Sultan Köyü'ne yerleşmiş ulu bir kişidir ve 1200-1300'lü yıllarda Selçukluların son dönemi ile Osmanlı devletinin kuruluş

yıllarında yaşamıştır.

Yunus Emre'nin yazmış olduğu "Taptuk'un tapusunda/kul olduk kapusunda/Yunus miskin çiğ idi/pişdük elhamdülillah/baktuğum yüzde gördüm/Taptukum'un nurunu/maksudum bugün bildim /niderem ben yarını.."dizelerinde ona nasıl yürekten bağlandığını açıkça görmek mümkündür.

Yıllar yılı şeyhine içinde bir tane bile eğrisi bulunmayan odun taşır. Bu samimi hizmetinin neticesinde feyz alır, olgunlaşır ve pişer. Bunu ise "Dirildik pınar olduk/ irkildik ırmak olduk/artık denize dolduk/taştık elhamdülillah/Taptuğun tapusuna/ kul olduk kapusuna/Yunus miskin çiğ idik/ piştik elhamdülillah..." dizeleri ile dile getirmiştir. İşte Yunus'u asırlardır gönül sultanı yapan son anda ve ısrarla tutunduğu bu himmettir.

Dönemin meşhur mutasavvıflarından biri olan Tabduk Emre'nin verdiği tasavvufi terbiye sonucunda onun icazetiyle derviş olarak hizmetlerde bulunmuş bu çerçevede Anadolu'ya, Azerbaycan'a ve İran'a seyahat etmiştir. Kaynaklarda Şam, Şiraz, Tebriz, Maraş, Nahcivan, Kayseri, Sivas gibi çok sayıda kültür merkezi olan şehirlere de seyahat ederek kimilerinde uzun, kimilerinde kısa süreli ikamet ederek irşatlarda bulunduğu yer almaktadır. 1321 yılında da vefat etmiş olduğu düşünülmektedir.

Yunus Emre'nin şiir anlayışı ve söyleyiş biçimi kendine has üslubu, sade ve anlaşılır bir dil kullanması ile çağları aşarak günümüze kadar ulaşan bir özellik kazanmıştır.

Yunus Emre şiir ve söyleyişlerinde kul ilah ilişkisi, insanlar arasında ahlaki değerlerin yaygınlaşması, sevgi, hoşgörü gibi toplumu manevi değerler özünde kaynaştırarak ayakta tutacak hususlar üzerinde durmuştur.

Yunus Emre üstadın yüreğinden akan ve anlam derinliği itibariyle her biri başlı başına birer deryaya dönüşen şiir ırmaklarının bazılarından birer katre alarak temâşâ ettiğimizde zaaf ve faziletleriyle, hüzün ve coşkularıyla, umut ve tükenişleriyle bütün bir insan gerçekliğini görebiliriz içerisinde.

Yunus Emre hayatın bizzat içinden ve ne tefrit edilgenliği, ne de ifrat ukalalığına düşmeden, öz insan ufkundan seslenir insanlığa.

Bundandır ki onun şiirlerini okuyan insan kendisini bulur mısraların arasında.

Nefs ve arzular her ne kadar gölgelemeye çalışsa da düşünen ve akleden insanın en başat ihtiyaçlarındandır bir yüce yaratıcıya iman ve yaslanma duygusu. Bu duygu erkeğinden kadınına, yöneticisinden tebaasına, âliminden cahiline kaçınılmaz bir yer alır insanın hayat damarlarında.

Bu bağlamda Yunus'un da yüce yaratıcıyla olan bağı çok kuvvetlidir ve O'na olan muhabbetini sevginin doruğunda taşır hep ve dünyanın

cümle değer ve zevkleri bir yana, Hüdâ'ya olan muhabbet ve ihtiyacı bir yanadır. "Aşkın aldı benden beni,... bana seni gerek seni" dizeleri. "Ne varlığa sevinirim, ne yokluğa yerinirim, aşkın ile avunurum..."dizeleri "...İki cihanda maksudum, bana seni gerek seni." Dizeleri inanç ve ihtiyaç derinliği bakımından çok sıcak ve içten duygular barındırır özünde.

Gördüğünün ve bildiğinin farkındadır her halini mâşuku'nun. Ama yine de naz makamından ses verir duyduğunu, bildiğini hissettir bana da yüreğim itminan bulsun dercesine. Ve "Ben yürürüm yana yana/aşk boyadı beni kana/ne âkilem ne divane/gel gör beni aşk neyledi/gâh eserim yeller gibi/gâh tozarım yollar gibi/gâh akarım seller gibi/gel gör beni aşk neyledi..."dizeleri sökün eder yüreğinden.

Âşık olan, âşıklık iddiasında bulunan maşukunun dileklerine bigâne kalamaz Yunus'a göre. Ve O'na olan iman ve yakınlaşmanın bir gereği olan günde beş vakitlik vuslat/buluşma programı olan namaz ibadetinin kulluk/aşk bilincinden uzak yerine getirilerek incitilmesinin felaketini ve bu anlamda yegâne yüce yaratıcı olan Allah(cc)'ın "Veyl/yazıklar olsun o namaz kılanlara ki..." (Bak. Maun:4) ayetinde yer alan uyarısındaki hikmeti vurgularcasına "Bir kez gönül yıktın ise/ bu kıldığın namaz değil/yetmiş iki millet dahi/elin yüzün yumaz değil..." dizelerinde dillendirerek, yüce yaratıcıya ibadet ve muhabbet sunumu olan Namaz'ın mâşukun gönlünü incitecek hamlıklardan Âşık'ı alıkoyması gerektiğini vurgular.

İbadetlerde asl olanın, Namazda da olduğu gibi hayatını merhamet ve adalete dayalı davranışlarla taçlandırarak gönüller yapmak suretiyle Hakk'ın gönlüne girmek olduğu inanç ve düşüncesini Hac ibadetiyle ilgili de dillendirir "...Yunus Emre der, hoca/ istersen var bin Hacca/hepisinden iyice/bir gönüle girmektir." Dizelerinde.

"Adımız miskindir bizim/düşmanımız kindir bizim/biz kimseye kin tutmayız/kamu (cümle)âlem birdir bize..." dizelerinde sevgi bağlamında fıtraten insanlık ailesinden olmak bakımından "Elif okuduk ötürü, Pazar eyledik götürü/yaratılanı hoş gördük, Yaratandan ötürü" dizelerinde de dile getirdiği "Yaratılanı yaratandan ötürü sevmek" ilkesinden hareket ettiğini görürüz.

İlim/bilgi sahibi olmanın öncelikle kendini dolayısıyla da Rabbini bilmek olduğu gerçeğini en üst perdeden haykırır ilmiyle kibirlenmeye, üstünlük taslamaya kalkışanlara; "İlim ilim bilmektir/ilim kendin bilmektir/sen kendini bilmezsin/ya nice okumaktır/okumaktan mani ne?/kişi Hakkı bilmektir/çün okudun, bilemedin/ha bir kuru emektir..." dizelerinde.

Dünyaya, hayata ve insani ilişkilere bakışı, ne için geldiği ve nereye gidiyor olduğu üzerinde çok duyarlı ve sağlıklı

bir yüreğe sahiptir Yunus Emre. Bunu; “Benim bunda kararım yok/ben bunda gitmeye geldim/bezirgânım mataım çok/alana satmağa geldim/ben gelmedim dâvi için/benim işim sevi için/aşkın yeri gönüllerdir, gönüller yapmaya geldim…” dizelerinde dillendirir.

Yunus Emre sahih iman sahibi bir insandır ve her iman sahibi gibi bir iddia sahibidir de aynı zamanda. Ona göre davranır, ona göre yazar, ona göre söyler. Ona göre söz; insanlığı yok edecek kadar etkin bir savaş silahıdır. Aynı zamanda, neredeyse sarhoş edecek etkiye sahip bir muhabbet meyi ve insanı hak katından uzaklaştıracak derecede bir yüz karası olabilir. “Söz ola kese savaşı/ söz ola kestire başı/söz ola ağılı aşı bal ile yağ ede bir söz./ kişi bile söz demini demeye sözün kemini/bu cihân cehennemini sekiz uçmağ ede bir söz./Yûnus imdi söz yatından söyle sözü gayetinden/key sakın o şeh katından seni ırağ ede bir söz…” dizelerinde bunu çok çarpıcı bir şekilde dile getirdiğini görürüz.

İnsanlık ailesi içerisinde bir tanecik olduğunun, boş yere yaratılmadığının, yerine getirmesi gereken sorumluluklar olduğunun bilincinde olduğu kadar ecelin de ölüm ve ötesinin de farkındadır hazret. Bundandır ki parmağının ucuyla tutunmaktadır sanki ve pamuk ipliğiyle bağlıdır adeta hayata.

Geçen zaman/ömür ile ilgili olarak gaflet içerisinde değil bilakis farkındalık halindedir. Her an gidecekmiş gibi bir halet-i ruhiye ile dillendirir halini; “Geldi geçti ömrüm benim/şol yel esip geçmiş gibi/hele bana şöyle gelir/şol göz yumup açmış gibi/iş bu söze Hak tanıktır/bu can gövdeye konuktur/bir gün ola çıka gide/kafesten kuş uçmuş gibi…” dizelerinde.

Yüklenmiş olduğu sorumluluk gereği sesini duyan, sözüne kulak ve değer veren nice insan olmasına rağmen her birinin fani oluşu ve Nebiyyi muhterem Hz. Muhammed Mustafa (sav)’in “islam garip geldi, garip gidecek, ne mutlu o gariplere.” müjdesini özünde derinden hissedercesine garip olarak yaşamanın dayanılmaz cazibesi de gündemindedir Yunus Emre’nin ve; " Acep şu yerde varmola/şöyle garip bencileyin/bağrı başlı gözü yaşlı/şöyle garip bencileyin/bir garip ölmüş diyeler/üç günden sonra duyalar/soğuk su ile yuyalar/şöyle garip bencileyin…” dizeleriyle dillendirmeye çalışır bu arzusunu.

"Gafil olma aç gözünü, haline bak öleni gör” diye seslenerek uyarır hem kendi nefsini hem de dünyayı bağlanılacak mekân sanan ve onun peşinde savrulurcasına yaşayan gönülleri; “Nice yatıp da düşeni/yılan çıyan üşüşeni/kemikleri çürüyeni/mezarında yatanı gör.” “Her nefis ölümü tadıcıdır” (Bak.Âl-i İmran:185) ilahi hükmü ve uyarısı gereğince Hatem-ün Nebi, Habibullah

Muhammed Mustafa (sav) efendimizin de ölüm denilen gerçek ile yüzleştiğine vurgu yapar, eğer ölümsüzlük olsaydı (Bak. Enbiya:34) ona olurdu dercesine; “Hanı Muhammed Mustafa/hüküm etti Kâf'dan Kâf'a/dünya kime kıldı vefa/aldanıp da kalanı gör...” dizeleriyle de örneklendir bunu.

Hoşça girmek, hoşça yaşamak ve hoşça ayrılmak gerekli olduğu gibi girilen her yere, hayattan da, geride kalanların gönlünde güzel izler bırakarak ayrılmak yeğdir Yunus gibi gönlüne sevgiyi ilke edinmiş insanlar için. Yine kendine yakışanı yapar ve "Bu dünyadan gider olduk/kalanlara selam olsun/bizim için hayır dua/kılanlara selam olsun/selâ verile kastımıza/gider olduk dostumuza/namaz için üstümüze/duranlara selam olsun...” dizeleri ile ses verir geride kalanlara.

“Havf ve Reca/ümit ve korku” üzere sürdürmüş olduğu hayatının vuslat vaktinin yaklaştığını hissettiği demlerinde o kadar emin ve umutlu ve heyecanlıdır ki Rabbiyle olan muhabbetinden; Adeta ecelin ayak sesleri ile birlikte cennet sahneleri canlanır gözlerinin önünde.

"Şol cennetin ırmakları/akar Allah deyü deyü/çıkmış İslam bülbülleri/öter Allah deyü deyü.../salınır tuba dalları/Kur'an okur hem dilleri/Cennet bağının gülleri/kokar Allah deyü deyü...”diyerek tasvir eder bu tabloları ve bir an evvel kavuşabilmek heyecanıyla çırpınan gönlüne seslenir" Taştın yine deli gönül/sular gibi çağlar mısın/aktın yine kanlı yaşım/yollarımı bağlar mısın?...” dizelerinde.

Kimi dalgaları ifşa etse de duygularını mısralar beyitler suretine bürünerek, Emrem Yunus derin bir denizdir içten içe Hakk’a doğru biteviye akan.

Dergi yazılarının doğası gereği sınırlı sayfalar nedeniyle, o engin duygu ve şiir denizinde yaratanını zikredercesine çırpınan birkaç dalgaya/mısraa dokunabilmek mesabesinde olan bu mütevazi çalışma inanıyorum ki sizi diğer nice şaheser dalgalar/mısralarla tanışma heyecanıyla kaynağına yönlendirecek bir tat bırakacaktır dimağınızda.

Bunu ihmal etmemeniz tavsiyesiyle muhabbetler sunuyorum. Hayatınız şiir gibi olsun dilerim.

ÜŞÜYORUM GURBETİNDE

Ne Hindikuş dağları tanır izimi, ne Filistin sokakları;
Ne kaydım düşmüştür mürted listesine kırmızı işaretle,
Ne adresime çıkarılmış bir infaz bekler sırasını,
Ne de şahitlik ediyor diye tevhid ve cihada
Kaş çatar İblis'in uşakları.
Budanmış kollarıyla bir Cafer-i Tayyar değilim Mûte'de,
Metin de değilim Fatih Camisi avlusunda kucakladığın,
Ne de Gazze sokaklarında öptüğün bir çocuğum.
Bir nazar kıl ne olur yitip gitmeden ey Şehadet,
Hüsranla bitmesin yolculuğum.

Ne zifaf sabahı cihada koşan Hanzala olabildim,
Meleklerin yıkadığı;
Ne ağarmış sakallarıyla darağaçlarını şenlendiren bir bahtiyar,
Ne de zindanların soğuk koynundan sana yürüyen bir canım.
Çürüyorum azar azar.
Hayaller kurarım vuslatına dair rahvan zamanlarımda,
Anarım adını sohbetlerimde eşe, dosta, yârene;
Bir de secdelerimde seni dilerim mırıl mırıl.
Üşüyorum gurbetinde ey Nur-u Dilâra,
Biteviye sarıl.
Su hayalleri kurması gibi bağrı yanık bir çöl yolcusunun,
Ve açın ekmek, aş,
Ya da özgürlük düşleri görmesi gibi bir tutsağın,
Vuslat muştulayan okuna muhtacım ey avcı,
Boş mu kaldı sadağın?
Ürperirim yorgun develer gibi çöküp ölmekten,
Can vermekten senden gayrısına,

Ve nişanını takınmadan göğsüme kabre girmekten.
Al kanlarla kınalayıp taramanı bekliyorum hasret yorgunu saçlarımı,
Anlasana.
Bu şiir sana davetidir ruhumun, kırık dökük, darmadağın;
Feryadıdır yatağında susuz inleyen bir ırmağın.
Kuruyup gitmeden izbelerde kalmış otlar gibi kirimle tozumla,
Bir hayat busesi kondur ki damarlarıma son demimde,
Yıkanayım kızılında şafağın...

SİYAH BEYAZ BİR KAVGA

Siyah ve beyaz saç teli birkaç aydır yan yana yaşarlarmış. Birbirlerine hiç tahammülleri kalmamış olacak ki siyah telin canına tak etmiş de konuşmaya başlamış:

"-Üfff, yeter artık ya! Bıktım senden. Ben senin her gün şu suratsız yüzünü görmek zorunda mıyım? Hele de şu gencecik halimde enerjimi sömürüp duruyorsun."

"-Benim halim seninkinden çok farklı sanki. Ben çok mu memnunum sanıyorsun burada seninle yaşamaktan? Her gün başımı şişirip duruyorsun. Hayır, o da yetmiyormuş gibi bir de seni görünce gençliğimi hatırlıyor, daha da çok hayıflanıyorum.

Şu yaşlı halimde beni ne hüzünlere gark ediyorsun."

"-Amaan, bak yine başladı bizim bilge adam. Birazdan da başlar nutuk çekmeye."

"-Senin büyüklerine hiç saygın yok zaten. Bari konuşmasak da boş yere kafamız ağrımasa..."

"-Yok, yoook! Ben daha iyi bir çözüm yolu biliyorum amma ah ki ellerim yok. Yoksa tutacaktım şöyle saçlarından da atacaktım seni aşağıya."

"-Ah ki bende de el yok. Yoksa tutacaktım şöyle dilinden de konuşamayacaktın bir daha."

Bu konuşmanın ardından çok da zaman geçmeden beyaz telin aklına bir çözüm yolu gelmiş ve bunu siyah tele anlatmış:

"-Bak şimdi iyice bilendim ben sana. Madem ikimiz de sevmiyoruz birbirimizi, bir yarış yapalım. Bu yarışı kaybeden de köklerine gitsin ve kopmak için izin istesin. Kazanan da bir ömür rahat etsin ha, ne dersin?"

"-Tamam, ben de kurtulmuş olurum hem böylece. Nasıl bir yarışmış bu bakalım?"

"-Aynen atalarımızın yaptığı gibi şöyle karşı karşıya geçip mani dizeceğiz."

"-Oldu, anlaştık. Ama bir şartla... Biz siyahlar olarak çoğunluktayız bu başta. O yüzden ilk ben başlayacağım."

"-İyi, başla madem bekliyorum."

Siyah ve beyaz tel, karşılıklı sandalyelere kurulmuşlar. Bu kapışmayı duyan tüm saç halkı da dikilmiş onların başına, başlamışlar izlemeye. Siyah tel başlamış mani dizmeye:

"-Sıra sıra ördüğüm
Bu nasıl bir kördüğüm?
Bilgelik değil ki bu
Kibir sende gördüğüm"

"-Kilimini serdiğim,
Sofrasını derdiğim
Mutsuz olsun hayatın
Adam sanıp yerdiğim"

"-Elimde çil çil altın
Bana zenginlik katın
Sana laf anlatmaya
Müsaade etmez yaşın"

"-Gezdim gördüm bir yerler
Baktım güzel severler
Yaşın baştan geçince
Bu sözleri yedirirler"

"-Tabakta birkaç elma
Sakın onları alma
Sen bu laflarınla
Beni korkuttuğunu sanma"

"-Kaşı gözü güzeldir
Amma esası yürektir
Bundan sonra ödeyeceğin
Bil ki ağır bedeldir"

Ortam daha da kızışmaya başlamış. Kaşlar çatılmış ve her ikisi de birbirine, kazanma hırsıyla, hakarete başlamış:

"-Bıktım senden zamanla
Git sözlerini pazarla
Öğüt vermeye de kalkışma
O buruşmuş suratınla"

"-Hadsizler hep hadsiz
Sanırlar kendilerini eşsiz
Olmuşsun sen yüreksiz
Ahlaksız, terbiyesiz"

Beyaz tel sözünü bitirmiş. Tam da o sırada bir tıraş makinesi sandalyeleri devirivermiş.
Siyah ve beyaz tel ile onların tüm arkadaşları artık yerdeymiş. Böylelikle akılsız iki telin
cezasını, tüm baş çekmiş.

SANCILI İNCİ

Başlangıçlardı, onu nidâlara sürükleyen
Eski bir sandıkta açılmayı bekleyen şiirler bahçesini,
Yağmuru sînesinde saklayan bir bahârın gelişi anlatır seni
Zamanın sermayesinde nûr olan bir yıl daha mühürlendi
Ashab-ı Güzin'e bir yıldız daha eklendi
Nice sesler işitince sesini, kalplerinde tomurcuk çiçek açar
Umutsuz yürekler bir anda Aşk-ı Resul sevdasıyla dolar
Ravzâda gül misâli hikmet incisi saçar
Yâd edilende adın yürekte kandil yakar
Asırlar boyu beklenen sendin pas tutmuş sînelerde
Literatürde yoktu hakikati tefekkür ederdin göklerde
Vîran olmuş gönüllere nûr olursun her yerde
Akıllara durgunluk veren bir iklimdir bu sevda
Çınar gibi yükselen, kubbede bir hoş sadâ...

IŞIKLAR HEP YANSIN DİYE

Ne zaman gitse dönüşü bir başka oluyordu. Bu sırrı, bu tılsımı kaçıncı gidişiydi, çözememişti. Daha sokağa girmeden oranın havasını hissediyor ve her adımında bu havayı solukluyordu. Buna artık emindi. Caddeden o ara sokağa dönmesiyle ruhunda gariplikler hasıl oluyor ve sanki bir el onu yakalayıp yavaş yavaş kendine çekiyordu.

Arabaların giremediği o dar sokağa saptı. Arnavut kaldırımlarını adımlarken kendi ayak sesinden başka bir ses yoktu. Gün aydınlanalı çok olmuştu. Ama kimsenin daha uyanmadığı belliydi. Dükkânlar daha açılmamıştı. Köşeyi dönünce üçüncü dükkâna baktı. İçeride bir şarkı sesi geliyordu. Belli ki o gelmişti. Kapının önünde durdu biraz.

Şarkı gelen bahardan bahsediyordu:

“Baharda bu yıl bir melal var hüzün gibi, Bülbülde ses gülde renk açmaz olmuş, neden?
Gönülde sarı bir hicran var yüzün gibi, Bülbülde ses gülde renk açmaz olmuş, neden?”

Ardından **“İnleyen nağmeler ruhumu sardı…”** dedi şarkıcı.

Şarkılar eski dükkânın ruhunun sesi olmalıydı. Çünkü ne bahar, ne yaz kalmıştı. Karanlık gecelerin yansıması ve acaba bir gün, acaba bir gün gülecek miyim, der gibiydi. Baharda çiçekler renk renk açmıyorsa, kuşlar daldan dala konmuyor, insanın içi kıpır kıpır olmuyorsa, hüzün bitmiyorsa, gülleri bitler sarmış, dalında solmuşsa, içimizdeki ümit kımıldar mı sahi? Bütün bir ömür kış olur mu?

Kış beyazdır ya da puslu ve soğuk. Kara kar yağdığında, kara gün doğacak, bir eşeğin sırtına kırk adam binecektir. Kışta olan, baharı ümitle bekler. Bahar, yaşama yeniden başlamaktır adeta. Hâlbuki ümitle beslenen açlıkla ölür derler. Çünkü mazeretin yarını ile öbür günü bitmez.

Onu girişteki eski rafları silerken buldu. Elinde bir bez, boşalttığı rafların tozunu alıyordu. Hoş geldin demeden söyledi: **“Kış, bahardır. İsteyene. İlkbahar olsa da görmez isen, yaşamaz olur beklenen.”**

Dükkânın bir ruhu olduğuna emindi, ama onun zihin okuduğuna emin değildi. Belki rastlantı, belki de öylesine bir an dedi.

Ama düşüncelerinin üzerine bu kadar örtüşmesi garibine de gitti. Bir an korktu.

Adımını atmadan o eski dükkâna, uçuştu kelimeler sanki. Ne için geldiğini unutayazdı. Hep böyle olurdu. Bu dükkân oldu olası ruhunda fırtınalar estirir ve ne zaman gelse kendini bir garip hissederdi. Perişan gönüllere ümit eken bir eski bahçe gibiydi burası. Belki de görmek istediği kişinin gölgesinin izleri vardı bu yerde.

Sandalye üzerindeki adam devam etti: **"Ömür bir gün gibi doğar ve işte öylece geçer. Kimine yaz günü kimine kış günüdür. Ama sen istersen hangi mevsimi, seçersin o gününe. Kış mı, yaz mı, sonbahar mı? Ya da ilkbahar gibi. Karanlık ve soğuk günlerinde baharı yaşayabilir insan, isterse! Yıkılmış, yıkılmışı sever. Yıkılayazan, sürekli sisli ve karanlık bir güne uyanır. Kelam ile kemali birleştirmek gerek. Sağırın kulağı duymaz, ahmağın her yanı."**

Hani bu kadar sözden sonra ona 'üstad' dese yeridir. Ama sevmez öyle kelimeleri. Hele, diyeni dediğine pişman eder. Biri önünde ceket ilikleyip geri geri çıkmak istedi de onu bir daha dükkâna sokmadı. **"Kendisi muhtac-ı himmet bir dede, kande kaldı gayriye imdat ede."** dedi onun arkasından. Ayrıca şu söze de çok ihtimam gösterir önem verirdi: **Kerem gördükçe ey bâki, gedalardan rica artar.** İşte onun için gereksiz hürmeti, ciddiyetsiz muameleyi sevmezdi. İnsanın aynası fiilleri, değeri sözünde belli olurmuş. Kimileri onu iyilik bilmemekle suçladı. İyilik bilmeyen, adam sayılmaz dediler. Hâlbuki bu ne iyilikti ne de kâmil bir işti.

İnsanız, nasıl dünya dönüyorsa ve o dünya ile güneş ve dahi içinde bulunduğumuz sistem hem dönüyor hem yol alıyorsa, biz de o dönencede seyahat eden kullarız. Başımız döner, içimiz kayar, yanlış yapar, doğruyu bilemeyebiliriz. Gidilen yol neresidir, şu dünya bizi nereye götürüyordur, bilmeyiz. Ararız her zaman. Sanki...

Kafamdaki şu cümleleri kaleme alsam bu kadar doğal çıkar mı kelimeler? Ben ne için gelmiştim ve nerelere gittim bir an. O, konuyu değiştirdi: **"Eskilerin bir sözü var. 'Zemheri de yoğurt isteyen, cebinde inek taşır' derler."**

Ne demekti bu? Sözün nereye varacağını anlamadım. O da aksine sustu. Belli ki yorumu bana bırakmıştı. **"Sana kitap sormaya geldim. Malum ya, sen kitapçısın."** dedim. Biraz ima biraz da anlamadığım söze nazire olarak.

O, **"Ben sahafım."** demekle yetindi. Şimdi onunla bir münazaraya girmeyeceğim. Bazen insan kaybedeceği ya da kazanma ihtimali güç konuşmalara böyle yaklaşır. Ben de öyle yaparım. Şimdi uzun uzun cümleler kurup anlatmak istediğimi anlatamayınca zahiren yenilmiş olacağım. Kaybedeceğin maça

çıkmamak gibi. Belki bir kaçış, belki de bir strateji.

O hâlâ sandalye üstünde raf silmeye çalışıyordu. **“Bana şu bezi verir misin?”** dedi. Bezi alınca bir kez daha silip iniverdi aşağıya. Elinde bezle, göz göze geldik. **“Baharı, yeniden baharı anlatan kitaplar arıyorum.”** dedim. Biliyorum soracak, ama o sormadan ben söyledim: **“Bir konu üzerinde çalışıyorum. Bana baharın yeniliğini anlatacak bir esere ihtiyacım var.”**

Beni duymamış gibi dışarı çıktı, taburelerden birini çekip oturdu. Hava sıcaktı. Ama serin bir esinti denizden taraf geliyor ve yokuşa doğru gidiyordu. Tam karşısına oturdum. Hani vazgeçmediğimi ve cevap beklediğimi gösterircesine. Yukarı baktı, mavi gökyüzünde birkaç beyaz bulut vardı. Sonra konuştu:

“Belki on, belki yirmi kitap verebilirim sana. Ama asıl kitabı senin bulman lazım. Ve gerekli her şey o kitapta. Diğer yazılanlar o kitabın gölgeleri.”

Oflamaya hazırlanıyordum. Şimdi akşama kadar rafların arasında kitap aratacaktı. Olacak iş mi bu!

“Sen kendi kitabını okumalısın önce. Aradığın bahar o kitabın içinde. Tabii sen ne yazdıysan o kitaba bulursun aradığını.”

Böyle gizemli konuşmayı oldu olası sever. Biliyorum. Şimdi kendini okumak nedir sahi? Aradığım baharın gelmesi hatta yeni bir baharda çiçeklerin açması, doğanın uyanması ve bizde oluşturduğu olumlu etki. Hepsi bu!

“Sana bir çay doldurayım. Burada otur. Getirdiğim kitaplara göz at. Ama kendi kitabını da ihmal etme. Çünkü asıl aradığın orada.”

Eh nihayet bir adım atmış oldu. O gün akşama kadar kaç çay içtim bilmiyorum. Üşenmedi, beni de kaldırmadı. Kâh kitaplara daldım, kâh esen yele kulak verdim, kuşları dinledim. Sonra döndüm içime bir baktım. Karanlık bastığında benim içimdeki ışıklar pasparlak yanıyordu hâlâ. Yeni bahara uyanmış kuşlar gibi şendim. Demek ki baharlar sadece mevsimsel değildi. Kışta da yaz da bahara uyanabilirdik. Ve sadece istemek sonra aramak, arzulamak... Belki de hissetmek. Siz bu cümle ile bu hikâyeyi bitirin. Ben biraz daha içimdeki kuş seslerini dinleyip, açan o rengârenk çiçekleri temaşa edeyim.

DÜNYA

Yaşamak zulmünü erce taşıyorken
Ağzıma gelen her ne ise ıhtırdım papatyalara.
Zavallı dünya ve ondan da zavallı insan;
Baki kalamadın katık oldun feryatlara.

Kotardım, fani dedikleri;alemde; her ne var ise,
Yalnız kendimden yonttuğum taşlar kaldı bana.
Sorsan dikenli otların mekanı bu habis diyar;
Havsalamı efsunlamış, kabus içinde hulya oldu bana.

Acınası bir manzarada delirme hakkını dahi elde bulundurmamak...
Ne büyük bir figandır bilenler bilir.
Meczuplar mı deli yoksa akiller mi?
Kendinden geçen serserinin ancak kalbi bilir...

Bahar vaktidir gayrı, çiçeği daima solgun.
Bir öz içre var olan, zerre miskalle dolgun.
Kainat denilen alemle bağrında içkin,
Cevher var nice lahza işlenmeye yorgun.

YENİDEN BAHAR PERDESİ:
Filmlerden Uyanış ve Umut Sözleri

"Perde açılıyor... Hayatın en güzel senaryosu, her baharla birlikte yeniden yazılıyor. Sinema da, zaman zaman bize bu yeniden doğuşun, umudun ve değişimin ilham verici öykülerini sunar. İşte, 'Yeniden Bahar' temamıza eşlik eden, unutulmaz filmlerden seçilmiş, kalbimize umut tohumları eken replikler..."

1. Umudun Kırılganlığı ve Yeniden Yeşermesi:

- **Film:** Esaretin Bedeli (The Shawshank Redemption) (1994)
- **Replik: Andy Dufresne:** "Unutma Red, umut iyi bir şeydir, belki de en iyisi. Ve iyi şeyler asla ölmez."
- **Bağlantı:** Kışın kasveti gibi üzerimize çöken umutsuzluğun ardından, baharın ilk ışığıyla birlikte içimizde yeniden yeşeren umut... Tıpkı Andy'nin tünelinde olduğu gibi, en karanlık anlarda bile bir çıkış yolu, bir yeniden doğuş olasılığı vardır.

2. Değişimin Kaçınılmazlığı ve Kabullenilmesi:

- **Film:** Forrest Gump (1994)
- **Replik:** Forrest Gump: "Sanırım kader diye bir şey var. Ya da belki de sadece rüzgarın bizi nereye götürdüğüdür, bilmiyorum. Ama bence ikisi de aynı anda oluyor olabilir."

3. Kayıpların Ardından Yeniden İnşa:

- **Film:** Sil Baştan (Eternal Sunshine of the Spotless Mind) (2004)
- **Replik: Joel Barish:** "Keşke seni hiç tanımamış olsaydım." Clementine Kruczynski: "Biliyorum. Ama..."
- **Bağlantı:** Yeniden bahar, bazen geçmişin acılarını geride bırakarak yeni bir sayfa açmak anlamına gelir. Kayıplar yaşasak da, tıpkı Joel ve Clementine'in karmaşık ilişkisinde olduğu gibi, yeniden sevme, yeniden bağlanma ve yeni bir başlangıç yapma ihtimali her zaman vardır.

4. İçsel Uyanış ve Farkındalık:

- **Film:** Ölü Ozanlar Derneği (Dead Poets Society) (1989)
- **Replik: John Keating:** "Carpe diem. Anı yaşayın çocuklar. Hayatınızı olağanüstü kılın."
- **Bağlantı:** Baharın coşkusu, bize hayatın kısalığını ve her anın değerini hatırlatır. Yeniden bahar, içsel bir uyanış, anı yaşama ve potansiyelimizi tam olarak gerçekleştirme çağrısıdır.

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

5. Yeniden Başlama Cesareti:

- **Film:** Rocky (1976)
- **Replik:** Rocky Balboa: "Mühim olan ne kadar sert vurduğun değil, ne kadar darbe alsan da ileriye doğru yürüyebildiğin. İşte kazanmak böyle bir şey!"
- **Bağlantı:** Hayatın zorlukları karşısında düşsek de, yeniden ayağa kalkma ve mücadeleye devam etme cesareti, içimizdeki baharın hiç sönmediğinin işaretidir. Yeniden bahar, her düşüşten sonra daha güçlü bir şekilde yeniden başlamaktır.

- **6. Sevginin İyileştirici Gücü:**
- **Film:** Aşk Her Yerde (Love Actually) (2003)
- **Replik:** Başbakan: "Sevgi her yerde. Genellikle pek gösterişli olmasa da, her zaman orada... Baba ve oğul, anne ve kız, kocalar ve karılar... İyi arkadaşlar... İlk görüşte aşk, gecikmiş bir aşk... Her türden sevgi."
- **Bağlantı:** Baharın sıcaklığı gibi, sevginin iyileştirici ve yenileyici gücü de hayatın her köşesinde hissedilir. Yeniden bahar, kalbimizi sevgiye açmak, yeni ilişkiler kurmak veya var olanları güçlendirmek için bir fırsattır.

7. Umudun Sürdürülebilirliği:

- **Film:** Yeşil Yol (The Green Mile) (1999)
- **Replik:** John Coffey: "Acıyı hissedebiliyorum. Her yerde."
- Paul Edgecomb: "Zamanla geçer John."
- John Coffey: "Geçmez Paul. Geçmez."
- **Bağlantı:** Bazen acılar derin izler bırakır, ancak baharın döngüsü bize umudun kalıcı olduğunu hatırlatır. Yeniden bahar, acının varlığına rağmen yaşamaya devam etme, yeni bir başlangıç yapma gücünü bulmaktır.

"Sinemanın büyülü dünyasından yankılanan bu sözler, bize 'Yeniden Bahar'ın sadece doğanın bir döngüsü olmadığını, aynı zamanda içimizde de her zaman var olan bir potansiyel olduğunu hatırlatıyor. Umudun, değişimin, sevginin ve yeniden başlama cesaretinin hiç eksik olmaması dileğiyle... Perde kapanıyor, ama hayatın baharı daima sürüyor."

Siz de en sevdiğiniz "yeniden bahar" temalı film repliklerini #bisnevdergi etiketiyle bizimle paylaşmaya davetlisiniz.

HAYAL BAHÇESİ:
Yeniden Doğuşun Görsel Rüyası

"Bahar sadece gözlerimizle gördüğümüz bir mevsim değildir; aynı zamanda iç dünyamızda yeşeren bir hayaldir. Bu sayfada, 'Yeniden Bahar' temasını hayal gücümüzün sınırlarını zorlayarak yeniden yorumladık. Bırakın bu görsel rüya sizi kendi içsel bahçenizde bir yolculuğa çıkarsın. Hangi renkler filizleniyor zihninizde? Hangi formlar canlanıyor kalbinizde? Bu hayali bahçe, sizin yeniden doğuşunuzun sessiz ve renkli bir yansıması olsun."

İllüstrasyon Teması ve Olası Unsurlar:

- **İçsel Uyanışın Bahçesi:** İllüstrasyon, bir insanın zihninin veya kalbinin içini fantastik bir bahçe olarak tasvir edebilir. Düşünceler çiçekler gibi açılabilir, duygular renkli bitkiler şeklinde yükselir, umut tohumları parıldayan ışık kaynakları olabilir. Kışın getirdiği kuruluk ve karanlık, yerini canlı ve dinamik bir peyzaja bırakabilir.
- **Sessizliğin Müziği:** Baharın sessiz ama etkili değişimini yansıtan bir illüstrasyon olabilir. Belki köklerinden yeni melodiler yükselen ağaçlar, fısıltılarla renk değiştiren yapraklar, sessizliğin içinde dans eden ışık huzmeleri hayal edilebilir. Bu, içsel huzurun ve yeniden doğuşun ahengini görselleştirebilir.
- **Metamorfozun Rüyası:** Baharın dönüşüm teması, sürreal bir metamorfoz illüstrasyonuyla ifade edilebilir. Belki bir

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

Belki bir tohumun fantastik bir yaratığa dönüşümü, eski kabukların dökülerek yeni formların ortaya çıkışı gibi imgeler kullanılabilir. Bu, kişisel gelişim ve değişimin hayali bir yansıması olabilir.

- **Umut ve Işığın Kaynağı:** Karanlık ve kasvetli bir ortamın ortasında parlayan, umut dolu bir bahar kaynağı tasvir edilebilir. Bu kaynak, fantastik çiçekler ve ışık huzmeleri yayarak etrafına canlılık ve yenilenme enerjisi saçar. Bu, zorlukların ardından beliren umudun ve aydınlığın metaforik bir anlatımı olabilir.
- **Doğanın Ruhani Uyanışı:** İllüstrasyon, doğanın ruhani bir uyanışını fantastik öğelerle birleştirebilir. Belki ağaçların yüzleri belirir, rüzgarın nefesiyle mistik figürler dans eder, toprak altından bilge varlıklar yükselir. Bu, doğanın döngüselliği ve yeniden doğuşunun derin anlamlarını vurgulayabilir.

Tasarım Önerileri:

- İllüstrasyonun sayfanın büyük bir bölümünü kaplamasına özen gösterin.
- Renk paletini canlı ve bahar temasına uygun seçin, ancak hayali ve sürreal tonları da kullanmaktan çekinmeyin.
- Işık ve gölge oyunlarıyla illüstrasyona derinlik ve boyut katın.
- Kullanılacak teknik (dijital boyama, suluboya, kolaj vb.) illüstrasyonun hayali atmosferini desteklemeli.

Sizler de hayali illüstrasyon tasarımı sayfamızda kendi çizim, tasvir ve tasarımlarınızı bizimle paylaşmaya davetlisiniz.

DÜRR-İ YETÎMİN MERHAMET SANCISI

Büyüklerin duraklarında nefeslenin evladım derdi büyükler...
Her yürüyüşün sonu vuslata erdiriyorsa,
Miraçtan gelen kandil gönlüne yansıyorsa,
Aslın hürriyetine köle olabiliyorsan,
Kalbin aklıyla hakikate varabiliyorsan,
Kayda değer insan olmaya çalışan derviş, Hoşgeldinnn
Zikreden mekanlar kimi görünce cûşa geliyorlar,
Kayda değer insan olmak için kul olmak istiyorlar.
Nefsin köleliğinden kurtulup,
Her daim huzurda olan...
Mekanlara takılmaktan dem vurup,
Hiçliğin gölgesine sığınan...
Kendini kayda değer kul sıfatında kılmaya, var mısın?
Sevmek, sevilmek bize verilen fıtratta mevcut,
Kılarsan kalbinle eylersen sucûd,
Var olmak ile olmamak arasında kalmaz gam ve sükût...
Ah kalbin deryası, senin aslın kimin hülyası...
Bir sanatkârın elindeyim, ruh ameliyatı pek derin,
İçin, altın sarısına batırılmış kısmetli Pınar,
Sen değil miydin içinde büyüdüğün Çınar,
Merhamet perdesi yırtılmasın âr üstüne Âr,
Nazlanma sakın Arşın Sahibi olur sana Yâr,
Yürürsen yakındır bakarsan uzak...
Gördü ama bakmadı,
Ah neler içimde yaş aldı,
Bir katre merhamet gemiler içinde kaynadı.
Bakışlarını cevher içinde katladı,
Kokusu tüm dünyaya dağılmış bir sel celladı,
Mevlamın lütfudur ki sancıyı inci mercana sakladı...

GÜMÜŞ RENKLİ GECELER

Çok yetkin bir ızdıraptı bu.

Durmadan başımı döndüren, gözlerime tutkulu damlalar süren, soğuk bir el gibi sırtımda ürpertiler uyandıran...
Beyazın siyaha boyanması, gecenin ayaza kesmesi, uzak güneşlerin solgun ışıltısı, sert bir rüzgarın eşlik ettiği yağmurun ıslaklığı...
Bütün arayışlardan eli boş dönmek, sessizliği bozan hıçkırıklar...
Bir kafatasının kurtlanmış çılgın düşlerden arta kalan dağınıklığı ve yerinden çıkmak için debelenen kalp atışlarının vahşi çırpınışıydı...

Çok yetkin bir sevdaydı bu.

Görkemli mavi bir gökyüzünün eşlik ettiği, deniz dalgalarının köpüğü kadar beyaz, iki yıldız arası kadar uzak, güneş ve ay ihtişamında serin bir güzellik.
Koyulaşmış orman ıssızlığı, gümüş renkli gecelere düşen ahenk, bütün kuşların aynı şarkıya başlaması, yıldız ordularının lacivert bir gecede art arda parlayıp solan yenilgisi...
Kadife sesli bir dudağın seslenmesi, hücrelerime dolan hayat ve sessizce yaklaşan ölüm marşıydı...

Çok yetkin bir gerçekti bu.

Çıldırmanın gerçeği...
Yaşamın kara demirinden kesilip bütüncül bir sesin ritimleriyle ruhuma dokunan, acı veren kesen kanatan! Ama muhteşem bir güzellik ve görkem kumaşına dönüşmüş kırık bir aynanın son gösterdiği, göğü ayakta tutan, denizin dalgalarında can veren, her yağmurdan sonra yeniden dirilen toprağın kokusu, *baharın kucağından fışkıran can alıcı renkler ve beni öğüten kafamın içindeki dibek taşıydı.*

ÇİZİM: AMİNE DEMİR

YENİDEN BAHAR:
Ruhun Uyanışına Davet

1. "İçimdeki Fısıltı": Kendine Dönüş ve Kalemle Buluşma

- **Açıklama:** Kışın dinginliğinde belki de üzerimize çöken sessizlikten sonra, içimizde yeni bir ses, bir umut fısıltısı uyanmaya başlar. Bu etkinlik, o ilk kıpırtıyı yakalamak ve kelimelerle ona şekil vermek için bir davet.
- **Etkinlik:**
- Gözlerinizi birkaç anlığına kapatın ve derin bir nefes alın. Bedeninizde ve zihninizde "yeniden doğuş", "canlanma" ya da "umut" kelimeleriyle beliren ilk hissi fark edin. Bu his, ruhunuzun neresinde bir yankı buluyor? Nasıl bir duygu bu? Hafif bir esinti mi, sıcak bir güneş ışığı mı?
- Şimdi bu hissi, size özel bir metaforla anlatın. Belki bu, toprağın altından usulca yükselen bir filiz, karanlığın ardından beliren bir ışık huzmesi ya da sessizce kanat çırpan bir kelebek olabilir.
- Bir kağıt ve kalem alın. Bu metaforu kullanarak, içsel baharınızın size neler söylediğini anlatan kısa bir metin yazın (en fazla 100 kelime). Bu bir hayaliniz, bir özleminiz ya da kalbinizin yeni bir ritmi olabilir.
- *Dilerseniz bu içsel yolculuğunuzun satırlarını #bisnevdergi etiketiyle paylaşarak, diğer okuyucularımızla da gönül bağınızı kurabilirsiniz.*

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

2. "Renklerin ve Seslerin Dansı": Duyularla Diriliş

- **Açıklama:** Bahar, sadece gözle görülür bir değişim değil, aynı zamanda ruhumuzu okşayan renklerin ve seslerin bir senfonisidir. Bu etkinlik, o ahengi içimizde hissetmeye odaklanıyor.

- **Etkinlik:**
- Rahat bir şekilde oturun ya da uzanın ve gözlerinizi nazikçe kapayın.
- Zihninizde baharın canlı renklerini hayal edin: Taze yeşilin binbir tonu, çiçeklerin göz alıcı cümbüşü, gökyüzünün sonsuz maviliği... Bu renklerin kalbinizde nasıl bir duyguya dönüştüğünü fark edin. Huzur mu, neşe mi, umut mu?
- Şimdi baharın seslerini dinleyin: Kuşların neşeli cıvıltıları, hafif bir rüzgarın ağaçların yapraklarında fısıltısı, suyun dingin akışı... Bu seslerin ruhunuzun derinliklerinde nasıl bir yankı uyandırdığını gözlemleyin.
- Birkaç dakika boyunca bu renk ve seslerin iç dünyanızı doldurmasına izin verin. Bu deneyim sırasında aklınıza gelen düşünceleri yargılamadan, bir nehrin akışını izler gibi izleyin.
- Bu içsel deneyimin sonunda, onu en iyi ifade eden tek bir kelime ya da kısa bir cümle yazabilirsiniz. Bu kelime, o anki ruh halinizin bir aynası olabilir.

3. "Yeni Tohumlar, Yeni Umutlar": Niyetin Gücüyle Yeşerme

- **Açıklama:** Baharın yenileyici atmosferi, içimizde yeni başlangıçlar yapma ve geleceğe dair umut tohumları ekme arzusunu uyandırır. Bu etkinlik, o tohumları belirlemek ve onlara özen göstermek için bir adım.

- **Etkinlik:**
- "Yeniden bahar" temasıyla kalbinizde filizlenmesini istediğiniz üç "tohum" (bir hedef, bir niyet, bir değişim arzusu) belirleyin. Bunlar, küçük bir alışkanlık değişikliği, büyük bir hayalin ilk adımı ya da sadece geliştirmek istediğiniz bir özellik olabilir.
- Her bir tohum için, onu besleyecek üç "adım" düşünün. Tıpkı bir çiçeğin suya, güneşe ve toprağa ihtiyacı olduğu gibi, niyetlerinizin de gerçekleşmesi için somut adımlar atmanız gerekir. Örneğin, "daha sabırlı olmak" tohumu için "her gün beş dakika sadece **durmak**", "tartışmalarda önce dinlemek", "ani tepkiler vermek yerine durup düşünmek" gibi adımlar belirleyebilirsiniz.
- Bu tohumları ve onlara dair adımları güzel bir kağıda yazın ve her gün görebileceğiniz bir yere asın. Bu, niyetlerinizi hatırlamanıza ve onlara doğru sabırla ilerlemenize yardımcı olacaktır.

4. "Doğanın Kalbine Yolculuk": Bedende ve Ruhta Yenilenme

- **Açıklama:** Baharın en güzel yansıması doğanın kendisidir. Bu etkinlik, o canlılıkla bütünleşerek içsel bir yenilenme deneyimi yaşamanız için bir öneri.

- **Etkinlik:** Bu hafta sonu, size en yakın olan bir parka, ormana ya da bir bahçeye gidin. Yürüyüş yaparken dikkatinizi baharın mucizevi belirtilerine odaklayın: Yeni açmış rengarenk çiçekler, tomurcuklanan yapraklar, kuşların neşeli şarkıları, toprağın taze kokusu...
- Yanınızda küçük bir defter ve kalem bulundurun. Gördüğünüz, duyduğunuz ya da hissettiğiniz ilham verici her şeyi not alın. Belki bir çiçeğin zarafeti size hayatın kırılganlığını hatırlatacak, bir kuşun özgürlüğü içinizdeki coşkuyu tetikleyecektir.
- Yürüyüşünüzün sonunda, bu notlarınızdan yola çıkarak kısa bir paragraf ya da bir şiir yazabilirsiniz. Bu, doğanın size fısıldadıklarını kalbinizin diline tercüme etmek olacaktır.

Dilerseniz, bu etkinliklerin sizde uyandırdığı duygularla kendi kısa şiirlerinizi veya düşüncelerinizi yazabilir ve bizimle paylaşabilirsiniz.

#bisnevdergi

(Yazar yazıyı hazırlarken yapay zeka desteği kullanmıştır.)

BAHAR GELİYOR - HAİKU

Güneş parlıyor
Dağlara sarılıyor
Kalp ısıtıyor

Yeşil çayırlar
Cikcik ötüşen kuşlar
Bahar geliyor

Gözkapakları
Aşk için açılıyor
Kanlar kaynıyor

Yüzler gülüyor
Ümitler yeşeriyor
Yürek çarpıyor

Böyle günlerde
Gönlüm kırlarda gezer
Yâri arıyor

Kırlarda gezdim
Adını bilmediğim
Çiçekler gördüm

Hepsini sevdim
Çiçeklere bakınca
Yârimi gördüm

BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

ÖLMEK VE DOĞMAK 7.SAYI 2025

ölmek ve doğmak...

yeniden bahar...